

После објављивања првих вести и разних нагађања о турској иницијативи за обједињавање подељене и посвађане Исламске заједнице на територији Србије јавна расправа о овој теми добила је последњих недеља на интензитету.

То је и разумљиво, јер реч је проблему који од почетка није имао верски, већ политички карактер, а пошто је, како записа Радован Биговић, политика постала наша „нова метафизика“, махом без довољно познавања ствари умножавају се противречни ставови и мишљења о разним аспектима овог питања.

Међу аргументима које у прилог захтеву да Исламска заједница на територији Србије остане под јурисдикцијом сарајевског реис-ул-улеме често наводе присталице муфтије Зукорлића, један од кључних јесте и тај да је реч о старој традицији још од османских времена.

Мало ко, међутим, помиње чињеницу да је институцију ријасета (поглаварства) и титулу реис-ул-улеме у Босни и Херцеговини 1882. године промишљено увела Аустроугарска, у намери да тамошње муслимане институционално и организационо одвоји од Истанбула.

Данас неки муслимани по сваку цену желе да очувају ту аустроугарску установу. С друге стране, из Турске, наследнице Османског царства, покреће се иницијатива за обједињавање и реорганизовање Исламске заједнице на тлу Србије, свакако не зато да би се она удаљила, већ приближила држави коју многи од њих и даље доживљавају као своју духовну матицу.

У том циљу тежи се укидању Ријасета исламске заједнице на територији Србије, као чиниоцу који, својим опредељењем да му седиште буде у Београду, објективно ремети

одређене дугорочне планове, што се из неких разлога (засад) не односи на ријасете у Македонији и у Црној Гори.

Има ли у свему томе каквог реалног континуитета? Има, и те како! Константа је у томе да се о ријасетима у бившим југословенским земљама одувек настојало одлучивати ван њихових граница.

(Вечерње новости)